

• І СМІХ І ГРІХ

У жінок одне на думці..

ДО ЧОГО ми дожилися – всюди одна розпушта! Причому серед розбещених трапляються такі люди, про яких спершу навіть не подумаш...

У мене тут дружина в другу зміну працювала, а я вдома ніяк не міг знайти сіль. Пішов до сусідки – викладачки з музичного училища. Запитую:

– У вас солі немає?

А вона каже:

– Слухайте, це якось дивно – прийти по сіль о першій годині ночі...

Я кажу:

– Нічого дивного, бо де я вночі сіль знайду? Ну, якщо я вас розбудив...

– Та ні, взагалі-то я не спала. Я з Гюставом Флобером на дивані валялася.

Уявляєте? Прямо так і сказала! От вам і викладачка! От вам і культура! Ніякого сорому. Мені потім хлопці на роботі розтлумачили, що Флобер цей – письменник французький. Ну, звісно, чого викладачки валятися з нашим мужиком?!

А тут у мене дружина в першу зміну працювала. Ну, я зранку – до сусідки по сіль. Хотів уже на кнопку дзвінка натиснути, коли чую – мужик якийсь за дверима гомонить: "Відпочили? Тепер лягаємо на килимок, на рахунок "раз" підніmemo ніжки, на рахунок "два" – розсунемо їх..."

Ну, я все ж таки подзвонив. Сусідка відчинила двері з таким виглядом, немовби вона свята.

– Вибачаюсь, – кажу. – Цікаво виходить: француз, а розмовляє без акценту.

– В якому розумінні? Який француз?!

"Який"! То він, певно, не один, якщо викладачка просить номер уточнити... Я їй пояснюю:

– Ну, той, з яким ви минулого разу, вибачте, на дивані валялись, – Гюстав Флобер.

– Та ви що?! Він же помер!

Озираюсь навколо – справді, немає його ніде...

– Ох у вас і фантазії, – говорить сусідка. – Та я ж ранкову фіззарядку робила! Судячи з усього, ви минулого разу не так мене зрозуміли...

А що тут розуміти – замучила вона Флобера. Французи, бач, слабенькі,

мабуть, проти наших молодичь... А сусідка продовжує:

– Давайте закінчимо ці безглузді балачки! Я втомилася, всю ніч не спала...

– Он як! А чого не спали? – запитую.

– Жоржик заважав! Він на диван ліз, а я його все зганяла, зганяла...

– А навіщо ви його зганяли, Жоржика цього?

– Від нього шерсті багато...

– Грузин чи що? – запитую.

– Ні, – каже сусідка, – канадець.

Ага, розпусники всіх країн, єднається! Ну, а мені то що?

Забрав сіль і пішов собі.

Цілу пачку дала. Але мені тієї пачки лише на три дні вистачило – тут якраз дружина у відпустку до матері в село подалася. Ну, я знову – по сіль.

Відчиняються двері... Я навіть поздоровкатися не встиг – у прихожій квартири викладачки для мене вже повний лантух приготовлено...

– Ось ваша сіль – і до побачення! Я дуже зайнята.

І чую я: десь у ванні вода ллється.

– Пранням займається? – запитую.

– Ні, – відповідає, – то сантехнік...

– Сантехнік? А чому він у вас митьється?

Сусідка вся аж почервоніла:

– Він не митьється! Він кран міняє! А ви на що натякаєте? Як вам не соромно?!

Я кажу:

– А мені чого соромитися? У моїй ванні сантехніки не купаються...

Коли двері за мною вже зачинились, я почув голос викладачки: "Вам білизна не заважає? Може, я її зніму?" Ага! Все ясно: сантехнік вже не у ванні, а на дивані...

Ну, мені то що? Взяв лантух солі та й пішов.

Хоча скільки того лантуха для такого здорового чоловіка, як я? Тож вранці знову стою під дверима сусідньої квартири, а за ними чути голос: "Роздягайтеся, дороженька, зараз я вас послухаю..."

Дзвоню – сусідка прямо з порога: – Мені ніколи, мене професор слухає...

Я кажу:

– Професор? З вашого училища?

Описки-самописки

ОКОНОМІСТ.

ОРДЕРОНОСЕЦЬ.

ТОРБОГЕНЕРАТОР.

Григорій СТОРОЖ.

Сумська обл.

Мал. Анатолія ГАРМАЗИ.

Народні усмішки

Люся закрутила роман з електриком. Через тиждень – із сантехніком. Потім – з маляром. А як інакше в наші скрутні часи недорого зробити евроремонт у своїй квартирі?

Один мужик знайшов пляшку. Відкоркував її, а звідти з'явився джин. Мужик йому й говорить:

– Виконай будь-яке моє бажання! На що джин відповів:

– Не під силу мені це здійснити. Зате можу відбити тобі будь-яке бажання!

Схвилювана мати зустрічає дочку з нічного клубу:

– Прийшла?

– Прийшла.

– А чого так довго була?

– А ти, мабуть, у всі лікарні перездзвонила?

– Авжеж!

– І в морг телефонувала?

– Телефонувала!

– А мені чого жодного разу не подзвонила?!

Реклама. Оголошення

• Подаруйте своїм милим подругам оригінальні комплекти "ДУРА": пахуче мило "Дура", енергоємні батарейки "Дурасел" і надійні презервативи "Дурекс"!

• Продаються цуценята боксера з чудовим родоводом Майка Тайсона!

• Люди добрі! У зв'язку з економічною кризою допоможіть хто чим може за адресою: Київ, до запитання, пред'явнику депутатського посвідчення №1313 або номерного знаку 00-01 автомобіля "Мерседес-600".

• Банк "Ніпель" приймає вклади від населення під які завгодно відсотки річних!

• Готовий за грошову винагороду поступитися своїми принципами, бо з такими принципами жити не можна!

• Купуємо ордени й медалі! Герої і кавалери орденів трьох ступенів обслуговуються поза чергою!

Словник-жартівник

Вихилася – пиятика.
Готівка – куховарка.
Заграва – кокетка.
Ополоник – морж.
Підручник – дезодорант.
Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Корисна порада

Шаленою швидкістю на мотоциклі вночі можна захоплюватися тільки до двадцяти п'яти років. Пізніше вже не варто, бо чим старший вік мотоцикліста, тим гірше зростаються зламані кістки.

• З ЛИТОВСЬКОГО ГУМОРУ

Подарунок

НА ДЕНЬ мого народження сусід подарував мені зайця і сказав: – Уперше в житті такий заєць попався. Як теля.

Я подумав, що всі телята, напевне, образились б, почувши таке порівняння. Але сперечатися з сусідом не хотів: він, за його словами, – мисливець з тридцятирічним стажем.

Дружина, побачивши зайця, ойкнула:

– Що я з ним робитиму? Я ж не вмю зайців білувати...

– Сусід подарував зайця від щирого серця і треба не ойкати, а радіти, – відчитав я дружину.

Зайчатина – це делікатес, і мені дуже хотілося пригостити своїх знайомих. Тож я запросив і сусіда, який вполював таку здобич. Сусід прийшов із дружиною, двома дітьми, двоюрідним братом жінки, з двома двоюрідними сестрами (не

знаю, по якій лінії), з небогою, тіткою і тещею, котра приїхала до нього в гості.

Запросив я і сусідового сусіда – рибалку, в якого позаминулого року куштував смажених карасів. Рибалка прийшов без родичів, а тільки з жінкою і п'ятьма дітьми.

Решта шестеро сусідів зі своїми сім'ями прийшли без запрошення, пояснивши це тим, що на день народження не запрошують. Справжні друзі самі приходять без нагадувань.

Як би там не було – розмістилися майже всі за столом. Четверо наймолодших сиділо на підлозі.

Після імення я вирішив стати мисливцем і першого ж упольованого зайця подарувати сусідів – на знак моєї пошани до нього.

Юозас БУЛОТА.
м. Вільнюс.

Всяка всячина

• Цікава пригода трапилася з патрулем дорожньої поліції, який заблукав у лісі під Києвом. Скориставшись порадами грибників, він уже через півроку зміг вийти з гущину ялиць у Закарпатті.

• Теж цікава пригода трапилася з директором одного столичного банку. Банк так сильно лопнув, що ударною хвилею директора відкинуло аж в Монако.

Мал. Вячеслава ШИЛОВА.

• САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

Дай лапу, друже!

Не маю лапи у лікарні,
Не маю лапи у ДАІ,
Не маю лапи в БТІ.
Не маю лапи у прокуратурі,
І в банку лапи теж нема,
Не маю лапи і в адвокатурі,
І в зоопарку (де їх – тьма).
Не маю лапи у Кабміні,
Не маю лапи взагалі,
Ні в Білій домі, ні в Пекіні,
Боронь боже, мати у Кремлі.
Відходять геть життя етапи:
Бідую, нидію, кречку...
Ні там, ні сям не маю лапи,
Свою смочу.

Григорій ГАРЧЕНКО.
Дніпропетровська обл.

Хто нині на сні?...

Куди тій "собаці на сні"! –
Погляньте навкіл навмання
Й упевнитесь швидко, що нині
Частіше на сні... свиня.

Володимир ШЕСТАКОВ.
м. Кременчук.

Архів "зорянського"
гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

